

Leto II.

V Celju, dne 13. marca 1927.

Št. 8.

Avanti...

(Glej tekst na strani 56.)

Kronika.

Vlade:

Devet dni al' deset
B'li smo na vlad'
Pa kriza nam spet
Sega na vrat . . .

Predsednik:

Kot Ahasver, popotnik večer
Uzunovič je tečen:
Bi rešil rad svoj vrat
Kot vsakokrat!
Po predsedniški stolici še vedno
Rad bi se zvirál
In Jugoslav'jo bedno
B' rad komandiral.

Radikali:

Propadajo, ker vsak
Rad postal bi II. Baja,
Radikalov prvak
In portir vladnega raja.

Študentovska:

Kaj trpel boš muko?
Radi kljuk se raje
Obesi na prvo kljuko!

Radio:

Natakni slušalko
In posluhni malko:
Čul boš grom topov
In novico: v penzijo
Gre Društvo narodov.

Tempora mutantur.

Minul je pust, nastal je post;
Marsikje akviziter
Odslej bo stalen gost.

Mussolini pravi da:

Preveč nas je na naš kos,
Lahko zato povsod vtikamo nos.
Imamo zakon
Proti nerodovitnosti braka,
Torej kaj nam naj bo
Za enega ali dva vojaka???

Zera.

V starih časih je imela pravica zavezane oči, torej je bila slepa — kako je mogla pravično soditi? Sedaj so ji odvezali eno oko in so ji dali lepše ime: korupcija. Ponekod ji pravijo tudi protekcija i. t. d. To pa je napačno! Ona je in ostane pravica, če tudi se, je nekoliko modernizirala! Zera.

Želja.

Oče reče svojemu sinu: »Poslušaj, malček; za praznike nas obišče štor-klja in ti prinese seboj darilce. Ali želiš brata ali sestro? Potem govorim z mamico.«

Sinček: »Veš kaj, papa! Če je štor-klji in tebi vseeno in če tudi mamica nima nič proti temu, potem bi najraje imel lepega konjička.«

Nadin:

Naša inteligenca.

Trikrat blagor naši domovini;
čast in slava vsem inteligentom —
stebrom njenim . . . To so Slave sinj,
spadajoči k »boljšim regimentom«.

Bele roke, rokavice svišne . . .
Bog ne daj, da bi se umazale!
Fraki in cilindre na obilne
ude, glave bistre — o vseznale.

Polne kupice, kosila mastna,
prazna srca, duše, lena volja —
a povsodi prva mesta častna:
to so jim vsekdar »kulturna« polja.

Mastne plače v gizdavem brezdclju,
in prezir, posmeh vsem nižjim slojem,
valjati v nenravnem se veselju
s farizejstvom skritim v srcu svojem.

To so vsa načela in dejanja
naše »vzvišene« inteligence . . .
Zlata doba, lepa kakor sanja
čaka — blagor nam! — še vse Slovence.

Trikrat blagor tebi, domovina!
Glej, inteligenca duhovita
ljuto se bori za — dobra vina,
mastne plače in sploh za — »korita«.

Ne zdravnik

Hrček: »No, kaj ti je zdravnik
prepeval delati, da se že več dni
sprehajaš po ulicah?«

Smrček: »Ne zdravnik — ampak
moj šef.« MI.

Niti pare mu ni zapustila.

A.: »Zakaj se pa tako kislo držiš?«
B.: »Pred nekaj dnevi je umrla
bogata teta, pa mi ni niti pare zapu-
stila.« MI.

Strie Franel.

Velecejnjeni kolega!

U zadnem pismčki sm dobu proš-
na deb se midva tikala. Dober, zakva de
se kot stara znanca in prijatla nab ti-
kala midva! Bo sej tist Nacek s Prle-
kije ki me u Muhah krega vedu, de na
more kar tko kukr bi reku našga slav-

nga prijatlstva ajgentlih razbt zdej k
sva per tu.

Pa, kva sm že hotu rečt, nej le pi-
šejo Nacki ud kuhajna žgancov in ud
fabricirajna punarjenga vina, sej kot
zarukan kmetje tko družga na vejo.
Midva mava na kej družga mislt in
pred učí cejnениh čitavcov spravl' use
ta glavne znanost, kukr na primer tek-
me, pulitka, filme, dohtarija in še
marskej, kako se nam po mesteh gudi
in kako žvemo. Če bo pa na naš list al cajt-
tenge pisale ud žgancov, bo to zanimal
kvečjemu moja ta stara, ne pa visoka
mestna telegenca, kjeri prpadama mi.
— Pa prav Nacek de sam šimfam. Se
prec vid, kako je zarukan, k nave, de
dons usak pušten in zobražn človk
šimfa čez use, kar je šimfajna vreden.
A ne žvema u tašnih cajtih, de morš
šimfat?

Uprašov sme, koko je kej pr nas
duma? Čist dober drgač, če nas nab
blo tolk kukr nas je! Mal gnarja, pa ve-
lik gobcev za žrt, kso zmír lačn! Sej
nab pogruntov kok nas je, pa čeb tri
ure skp gruntov! Čeb štev naše grile,
ruse in švabe, ki nam pumagaja jest.
pa še nas zravni, nas nab seštev do
družga leta. Samih ldi z nevmrjoča du-
ša nas je pa dvejšet. Na vsak postl spe-
mo pu dva, ne en postl štir, pa nas
glih puluvica še na tleh spi. Upovne k
moja tastara menaža talajo, puzabjo še
zmír za dva, al tri stalat, pol zmanka,
čeprov je menaže tolk, de morm zju-
trej ud šesteh do sedmeh sam vuda
nost za župca, krampirček in repca.
In kadar gre moja tastara na plac,
gresta še dve punce ž njo, pa morjo še
trije naprot jet du Šentjakopske cirkle,
drgač na morejo vsega na en pot dam

Muhe filozofirajo ...

Jugoslavija je zelo moderna država, ki povsod napreduje. Napredek se vidi n. pr. pri dijakih: Lansko leto so dobili »delavske knjižice«, letos »dinstmanske kape«, kmaľu bodo še »fasali« škornje, obleko, da jih bodo potem lahko izpostavili v menažeriji.

*

V nekem gledališču se je zgodil pred kratkim vesel dogodek. Pri neki predstavi je bila navzoča tudi gospa Cimbara. Med odmorom je jedla bonbone. Nenadoma ji pade bonbonijera iz lože v prvem nadstropju na tla in iz nje se vsujejo mesto sladkorčkov — kuhani fižoli.

Šnuki.

*

»Kako izgleda sedaj gospod Rebernik?«

»Dolĝ in suh je, da bi lahko prenočil v klarinetu.«

Šnuki.

*

»Veš kaj je novega?«

»Kaj?«

»Da bodo v predmestju napravili novo pokopališče — radi zdrave lege.«

*

Ali lahko zaupam kako tajnost gospodični Mili?«

»Seveda. Ta molči kot kura, ki je znesla jajce.«

Šnuki.

*

»Dragi oče, rad bi pustil svoj ĵuridični študij in se posvetil muziki.« —

»Dobro, toda na moje dvorišče mi ne prideš igrat.«

Šnuki

*

Mož: »Glej stara, oni sod. ki se guga na vodi kakor ...«

Žena: »... kakor ti vsak večer ko greš iz gostilne domov.«

Ml.

znest. — Pa nebeden neče umrt. Čeb kjerga pankrta u zid zabrisov, de bsi glava razbov — a misleš deb sjo? Kaj pa! Dva cela pankrta b nazaj pršla, ne en sam!

Jest sm tavžntkrat gor na magistrat prošna dav, deb mi nakazal kje kokšn skret, de bse kje umaknu z moja tastara, deb se naš pankrti řohka uženil — pa se neben še na zmen! Zatu sm zdelov načrt, deb u naš kuhin z dil naredu še en štuk udzgorej, pa bi gor use ta mejhne pankrte zmetal, de nab bli zmir pud nugam. Udspodej b bli mi, ta velk, na dilah zgur pa smrkovci. Al sm puzabu, deb bli mi ta spud mokri, k bi pankrti lulal pa kahle prevračal odzgur — pa župce b blo prveč in slana bi bla hudo! — Punoč je še bl drejn kt čezdan. U kuhin, kjeder spima s tastoaro, spi zravni še pet al šest pankrtov

na cujnah kso znešene iz vseh štirh vetrov, pud miza, na miz, na škrinj, pud postla, u uzičkih speja in čeb biv kjer tko mejčken, bše u ladle ud mize zlezu. Kuhna je pa mejčkena in pu zini pu noč sešema cujne in plenice u nej, pa ti pankrti zvečer tak prah vzdignejo kse ravsaajo in kavsajo, de je pol vs veš zamazan bl kt pred prajnam. Ja tok je teh pankrtov, de nimajo ta stara, k pridejo včas punoč z železno z Dulenskega, kam pustav purmančkov, zajčkov, pišk in kurc, pa morjo pred pu ure pankrte prekladat, de nardijo prostor za žvalce. Jest sm pa že reku, de nej žvali kam drgam pustavljajo, drgač se bo včas še kjera zadešila, kjer ni dost zraka za njo. Deb mel pa vrata udprte tu še za guvort ni, zakva pa pol kurim s kolmam du enajsteh, de nam je bl topl. Pa tud — ta najmanjš pan-

krtek bse prehladu, kje revček star komej štir mesce in je tud brez tega zmir bullan. Kva b pa reku mesten fizikat, čeb otrok pu naš nemarnost se prehladu in umro?

Kjer je že ura pozna, ti bom dragi kolega drugbrt še kej puvedov ud moje familje, k se ma drgač dober, sam tko nekam čuden betežen, shi in zelen sma vsi. Pa bo že bul, sej berem, de puvsod ldje bulehajo ud španske in gripe — pa tud jest na morm pumagati!

En prisrčen komplement sprejmi od sojga prijatla

Francla.

Gost: Za Boga kakšna je ta Vaša kavarna? V kavi servirate muhe, a onih za brat pa nimate!

Z našega muholovca.

Tudi pravilno.

Potnik Bolte stopi k pod Prešernovim spomenikom stoječemu postreščku Ogrinu in ga prosi, da naj mu nese tri male kovčke v Moste.

»Zakaj pa ne gospod«, mu odvrne postrešček Ogrin. »40 dinarčkov mi boste dali za to.«

»Kaj, 40 dinarčkov?« se začudi potnik Bolte, »to je pa vsekakor preveč; od tukaj do Most.«

»O ne, gospod«, pristavi postrešček, »od tukaj do Most samo 20 dinarčkov, ker moram pa priti semkaj nazaj, pa 20 dinarčkov. Saj Vi tudi plačate vozno karto: če se peljete iz Ljubljane v Ribenco, plačate za tja, če se pa peljete nazaj, pa plačate zopet za nazaj.«

Primarij.

A.: »Zakaj se drži mladi zdravnik tako kislo?«

B.: »Edini pacient mu je izostal.«

A.: »Izostal? Zakaj pa?«

B.: »Zbolel je.«

MI.

Enfant terrible.

Mala Emica: Mama, ali znajo vsi angelčki leteti?

Mama: Seveda, Emica.

Emica: Ali zná naša sobarica Ančka tudi leteti?

Mama: Kako ti pride kaj takega na misel?

Emica: Veš, papa ji pravi »moj angelček«.

Mama: O, boš videla, kako bo letela!

Trindvajsetkrat je poskusila.

Almira (reče žalostno kuharici): »Micka, vi ste oseba, s katero se da govoriti. Ali veste kaj je nesrečna ljubezen ...?«

Micka: »Oh — to sem že trindvajsetkrat občutila ...«

Ker ima marelo ...

Dedek: »Janezek, zakaj pa se jočeš?«

Janezek: »Včeraj sem dobil novo marelo, deževati pa noče.«

MI.

Beračeva molitev:

»Moj dragi Jezus, naredi, da dobim na loteriji stotisoč dinarjev. Obljubiam ti, da bom dal polovico siromakom, a če mi ne verjameš, daj mi samo petdeset tisoč.«

MI.

Policijska prepoved!

Kajenje blizu fijiakerskih konj je strogo prepovedano, ker so konji tako suhi, da se lahko vžgejo!

Brezupno.

Urednik (vrže poslani mu rokopis v koš, ki pa pade zopet iz njega): »Tako torej. niti koš te ne sprejme!

Kino plakat (z velikim napisom): »V večnem mrazu«, spodaj pa napisano z drobnimi črkami: »Za centralno kurjavo poskrbljeno.«

MI.

Dobro povedal.

Učitelj: »Pomnite dobro, ni vse zlato, kar se svetli! — No, Mihec, povej mi tak predmet!«

Mihec: »Vaš nos, gospod učitelj.«

Razumljivo.

A.: »Ali že veš Pepe, da je gospod Tavčar pred nekaj meseci vmrl?«

B.: »No, ja, hvala Bogu, bom vsaj kaj »poverbal«; saj sem malo bil z njim v »žlahti«; no, pa tudi bogat je bil.«

A.: »Kdo ti je pa to natrobil, da je bil bogat, ter da ima dosti denarja. Le ne verjemi ljudem. Le posluš. V »cajtengah« sem bral, da so ga pokopali na državne stroške; no vidiš, Pepe, to je bogastvo. Ha, ha!«

Pameina misel.

Mlekar in mlekarica sta nosila zobozdravniku mleko. Ker je imel premalo pacientov, jima ni mogel plačati mleka. Ko jima na ponovno opozorilo ni mogel plačati, je rekla žena veselo:

»Dobro misel imam. Mleko si bova na drug način izplačala. Popoldne bova prišla zopet sem, ter si bova dala vsak po tri zobe izdreti.«

MI.

Otroško.

Teta je prinesla malemu nečaku za Miklavža nekaj piškotov in bonbonov, po katerih je poželjivo hlastnil ter jih začel v usta mašiti.

»Kako se pa reče«, ga pokara mati, »ako se kaj dobi v dar?«

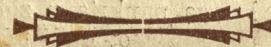
»Sel« je odgovoril nečak, oziroma sinek.

Ob sklepu šolskega leta.

Mati: »Že zopet si prinesla tako slabo izpričevalo domov. Ivanka! Joj-mene, kako bo ata hud.«

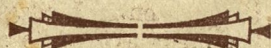
Ivanka: »Imaš prav, mama! Zadnji čas je, da gre ata k učiteljici ter jo ozmerja, ker mi dela tako slaba izpričevala!«

Štefuc.

— Glej jo, glej Ti si cel fant

— In Ti? Kaj si fant ali punca?

Pogovori.

»Kaj sodite o gospej Končič?« — »Neznosna je, a to je tudi njena edina napaka.«

Šnaki.

V vojni.

V vojni je nakotel Aca Malenović do nemške patrolje. »Dovolite, ste-li vi sovražnik?«

Šnaki.

I.

Gospod Kodeliski
je jahač nedeljski.
Ker konja »ladat« ni igrača
zato po cesti se obrača.
Na poti vse mendra: gosi
in zraven tudi še ljudi.

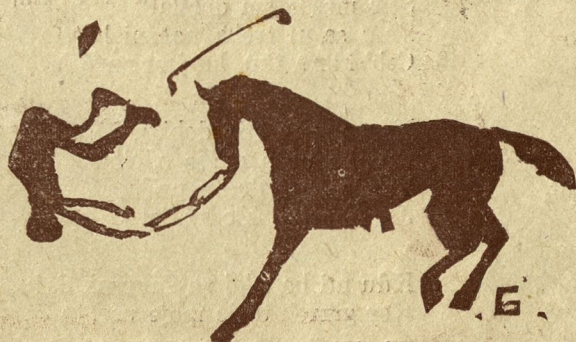
II.

Miŝter Levi, Davidov sin,
osla jaha »Cepelin«
Ker osel solnca se boji,
razpne nad njim svoj »parapli«.
Mali Izak zadaj hlača,
»Cepelinu« muhe zvräča.

III.

Je Janezek jahač najbolji,
parira »Cuzi« mu po volji.
S sabljo maha, da gorje,
a s konjem hopka semintje.

IV.

Gospod senior Bradač
je naš »Burger« predjahač
Kadar on po cest' leti,
nobeno okno prazno ni.
In »Šiml« vstavi svoj kalop,
»forberc« »flikne« Bradač,
hop!

Nadin:

Kdor o slabih äasih toži ...

Kdor o slabih äasih toži — on ne vidi
kak se äeta pivecv množi — on ne vidi
po gostilnah in kavarnah.
Kak naslad še roka proži — on ne vidi
že za slehernim vogalom,
kamor vsak srce položi — on ne vidi.
Da so dame in gospice
vsak dan bolj podobne roži — on ne vidi.
In da lahkoživcev »nobel«
zmerom več med ljudstvom kroži — on
ne vidi.

Da za skrivno oderuŝtvo
zmerom so ostrejši noži — on ne vidi,
in — o radost! — da še vedno
vsi ljudje zato so v koži — on ne vidi.

Nadin:

Vsem muhastim »Muharjem«.

Kdor obroja in prezira »Muho«
brez razlogov — njemu grlo suho
bržčas je največji »ideal«.
A njegov estetski äut le juho
zna oceniti pravilno.

On se skoraj le za dobro kuho
ves zanima in deluje;
a za humor in satiro gluho
uho äuje rado le laskanje
kleäeplazno — in strastem potuho ...

Logično.

Uäitelj: »Jakec, kaj je po narod-
nosti tvoj oäe?«

Jakec: »Trd Hrvat, gospod uäi-
telj.«

Uäitelj: »Zakaj pa ravno trd Hr-
vat. Saj nisem še nikoli slišal, da bi za-
vidal drugo narodnost.«

Jakec: »Zato, ker ne zna pisat in
ne brat.«

Materin pouk.

Mati: »Pred vsem moraš storiti
vse, kar moŝ od tebe zahteva, häerka.«

Häerka: »Ako pa bo moŝ tako ne-
umen, da ne bo ničesar zahteval od
mene?«

Štefuc.

Profesorjev klobuk.

Profesor je podaril ubogemu di-
jaku Matiji klobuk s pripombo: »Upam,
da boste od sedaj naprej, ko bode-
te nosili moj klobuk, malo bolj brihtni in
pametni!«

Äez nekoliko tednov je profesor iz-
praŝeval Matijo, toda temu se o tej sno-
vi niti sanjalo ni. Ves razburjen za-
kriäi profesor:

»Ampak Matija, opazujem, da ste
od dne do dne bolj neumni!«

»To opazujem tudi jaz, gospod
profesor; predvsem odkar nosim Vaŝ
klobuk«, odgovori Matija.

B.

Življenje . . .

(Opeva Angelca Klemenova.)

Mnogo sm premišljevala,
Koku bi dalo se živeti,
Koku bi srečo duška dala.
Da neb treba blu še umreti.

Nazadnje sm v pržon zašla,
Oj to je blu grenko življenje,
In kaj — Klemenova sm zagledala,
Olajšamo mi je blu trpljenje.

Večkrat »not« sm »Muhe« brala,
De mi tolk ni douhčes blu,
Pa sm jih tud drugim dala,
Smeha dost — nič kolk — je blu.

Kdo si ti — ja, kdo pa ti,
sprasovala se tku oba,
ker moje velike oči,
že douh niso vidle Francina.

Vendar hmal sva se spoznala,
lubezen obljubila si.
In spet je bila sreča mala,
da gledala sva si u oči.

Zares sm u vanj se zalubila,
U Francina — Klemenovga,
U srečo bom ga tud nosila,
Dok bum imela kaj srca.

Res sm poročena žena,
pankrtov kar šest imam,
Ime moje je Angela,
In poštenje — samo — poznam.

Vse povsod je hodu z mano,
in jst — ko je že u »lukn« biu,
Vsak dan mu nosila hrano,
Samu de ni lačn biu.

Rekl so neumen je,
Hajd na Studenc uboh Francé,
K'je gnarca zmiram dost imu,
Zetu pa je tku pršu.

Na Studencu je mrežo pilu,
Sam deb prej k men pršu,
Zetu se sam buh je usmilu,
Da ni še kej hujšga blu.

Srečnu se Studenca rešu,
Prec pozabu je na vse,
Ko je pa na zemlju trešu,
Zopet spomnu se na me.

Dobr Franc bio z menojo,
Je kej ukradu al pa ne,
Povedu men je to takoj,
In nikoli, de bi zlagau se.

Vedno me je on podpirau,
Z gnarjam, blagam, kar je blu,
Vrata mi je tud odpirau,
Kadar je opasno blu.

France Klemen.

Enkrat se je pa zlagou,
To je blo pa sam iakrat,
K'je reku de je brate imu,
Kar je pa imel čist prou.

Adn mi je gor na Bledu,
Drugi dohtorat imu,
Na »geriht« je tku povedu,
Sam de je mal hecu blu.

Pet let mu je dau »geriht«,
Ko je kmete strašu tam pr Vič,
Da drugič bo mal bol pr briht,
De ne bo treba klicat prič.

Malu je dobilo, kaj ne,
Kulkr dobrega je sturu,
Pet let že prežene se,
Oh sam de ni nobenga umuru.

Avanti . . .

(K sliki na prvi strani.)

»Avanti junaki Italije,
na Kitajsko, po kolonije!
Črne srajce, ve naprej,
da naš bo vzhod odslej!«

Tako de Benito Mussolini
in na barke vro »bambini«.
»Evviva! Hoo-ruk!
In barke letijo.

Oh, vsa zemlja zatrepetaj,
ko »črne čete« stopijo v Sang-hai!
»Evviva! Addio!«
Al bo šel kanton curuk!

Toda groza! Rumeni privro
in »črnim« junakom se hlače treso.
Bežijo, da pot po hrbtu lije,
junaški sinovi Italije . . .

Dobro sredstvo.

Gospod, srečajoč na cesti zdrav-
nika: »Preljubi gospod zdravnik, sve-
tujte mi, kaj naj storim, mene že ko-
maj neso noge, tako me obdaja sla-
bost?«

Zdravnik: »Vzemite si avto!«

Dulf.

Raztreseni profesor.

Dijak je profesorja matematike
silno razjezil, vsled svojega neznanja.
Matematik se ni mogel obvladati, pri-
jel je trepetajočega študenta za ovrat-
nik ter ga je vlekel proti vratom, da ga
na hodniku med štirimi očmi pošteno
premikasti.

Ko je bil z nesrečno žrtvijo že blizu
vrat, so se ta nenadoma odprla, in v
šolsko sobi vstopi nadzornik. V raz-
burjenosti je profesor stopil k nadzor-
niku, ter mu prisolil par maslnih klo-
fut, dijaku pa je podal roko. *B.*

Od Francina slovu sm uzela,
Mogoče zadnje blo je to,
Pri tm geriht pa mi je reku,
Angelče: hodi pametno.

Klicana bla pred senat,
Štir mesce sm dobila,
Zetu se ni treba nobeni bat,
Čeb' ktera tku, kd jest nardila.

Ksm mesce štir dobila,
Grenka urca mi je odbila,
Vesela spet domu pršla,
Je Angelca Podržajeva.

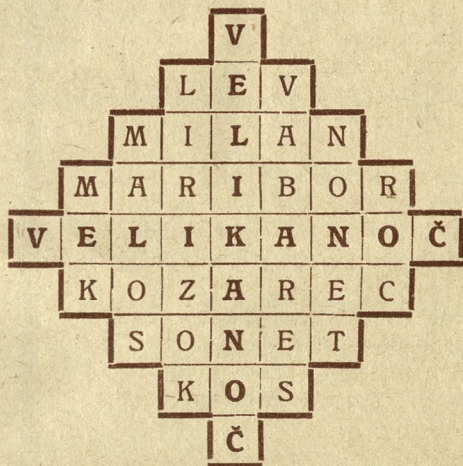
Kdu mi bo zdej za šnopsek daju,
Ker glažek to je moje use,
Ta pravi mož ne mara me . . .

Kotiček za ugankarje.

Rešitev ugank v 6. in 7. številu.

«Muhe.»

1. Drevesa: Drevo pade, kamor visi.
2. Uganka: a, na, ona, Mona, Emona, demona.
3. Uganke: 1) IV — I = V.
2) XI — IV = VI.
3) deset.
4) konec sveta je pri črki a.
4. Šah: Ali ste slišali čudni ta glas, da Muhe iz Celja največji so špas?
5. Demant:

Pravilno so rešili:

Smasek Emil, Maribor, ki je izžreban za nagrado v obliki polletne naročnine. — Deloma so rešili prav: J. Kladenšek, Zadobrava. Pr. Maribor. F. K. Ljubljana. Ostale rešitve — 52 po številu — ne morejo priti v poštev.

Telefonsko poročilo.

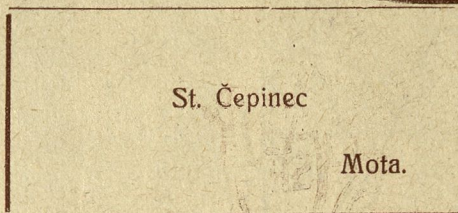
(France, Maribor)

Trgovski potnik javlja:

3.—6. VI. Bremen	5. II. Praga
7. V. Belgrad	5. IV. Berlin
3. I. Dunaj	2. VII. Ljubljana
5. VIII. Zagreb	3.-5. III. Moskva

Posetnica.

(France, Maribor)

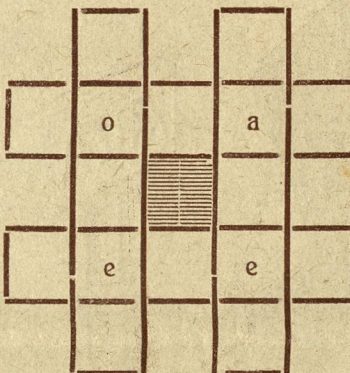
Kaj je mož po poklicu?

Vraza.

(France, Maribor)

Z menoj se greh odpravi;
zamenjaj črki pravi,
nov daš obraz mi s tem
in v veselje mladim sem ljudem.

Mreža.

Tam kjer so prazni kvadrati postavi sledeče črke: c, c, g, j, j, l, l, l, n, r, v, z. — Dobiti moraš imena dveh oseb in dveh živali, ki jih najdeš ponajveč v gozdu.

Lepota.

On: »Da sem jaz grd, to ve vsakdo, da si pa ti lepa, o tem ne ve nihče!«

Listnica uredništva.

»Joro«: Sprejeli smo le to, kar objavljamo, menda se je izgubilo na pošti. Veselilo bi nas, če nam slične, res zanimive stvari, še pošljete. Sicer pa bolje, da se pismeno pomenimo. Zdravi!

A. O., Maribor: Vaša slika je dobra, zaenkrat je radi tehničnih težkoč ne objavljamo.

F. R., Ljubljana: Dobro. Take stvari so nam vsak čas dobrodošle.

J. M., Studenci, Maribor: Žal, to pot ni mogoče, je dobro. Karikatur imamo manj. Pošljite!

F. K., Mojstrana: Hranimo za koledar. Pozdravljeni!

Ostalim: Kar je dobrega, pride. Do takrat potrpite!

Dopisovanja želita.

Dva — večerna komarja — se želita seznaniti z večernim pajkom ženskega spola — da bi skupno v spomladanskih večerih predli mrežo — ne za žično industrijo — temveč za kratek čas. Le resne ponudbe na upravo »Muh« pod »Hrček in Smrček«, Celje, poštni predal 13.

Trdno

sem sklenil, da bom kupoval od sedaj naprej sukno, kamgarn, ševjot, platno, cefir ter sploh vso manufakturno radi zelo nizkih cen, dobre kvalitete in velike izbire samo v

veletrgovini **R. Stermecki,**

Celje št. 72.

Vzorci proti vrnitvi.

24-5 Ilustrovani cenik zastoj. 8

Naročnina se plačuje vnaprej.

Za obilen obisk se priporoča mesarija in delikatesna trgovina ter zajutrkovalnica

JOSIP GORENJAK
CELJE, Kralja Petra cesta

Zamenjam stanovanje

v mestu, obstoječe iz dveh sob, kuhinje in pritlikin, z enakim v mestu ali na periferiji mesta. Naslov v upravi lista.

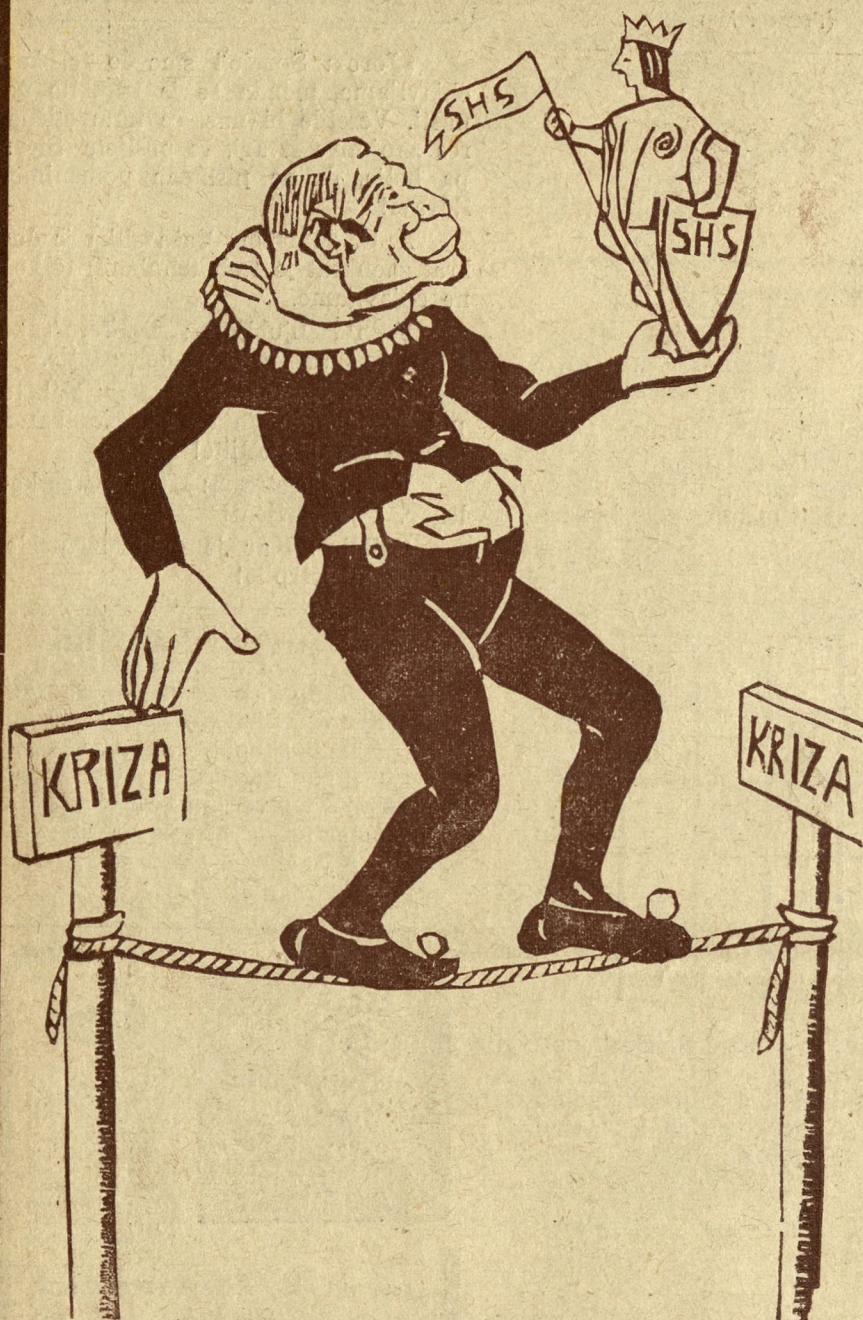
LASTNI DOM

registrovana kreditna in stavb. zadruga
v Celju 26-6

Prešernova ulica št. 6.

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodnejše. Pri naložbi zneska po Din 20.— se dobi hranilnik na dom. Daje posojila in menične kredite.

Kriza ...

«Bajaco, smej Ti se
vsak mi pravi le.
Nikdo ne vprašuje
kaj srce moje čuje ...»

Po vrvi «tancam» sem in tje,
kdaj «čofnem» dol, kdo ve?
Kdaj ločim se od Tebe, vlada,
ti moja ljubav, moja nada!?

Če na vsaki strani gleda
naté kruta kriza, blede,
potem pač veš, kako je to
na vrvi «tancat» žalostno ...»

Kdor oglašuje, ta napreduje!

Štampiljke vseh vrst

najboljše kakovosti po neverjetno nizkih cenah izdeluje in razpošilja:

Naročila sprejema uprava

:-: «Muh» Celje, poštni predal 13. :-:

Blazinice vseh velikosti ter različne barve
vedno v zalogi.

Naročila se izvrše točno in solidno.

Naročite še danes!

Vinko Vabič, Žalec

◆ kupuje po najboljših cenah hmelj.
◆ Prodaja najceneje vse vrste
◆ 27-6 umetnih gnofil.

List «Muhe» izhaja v Celju trikrat na mesec. -
Naslov: Uredništvo in uprava lista «Muhe»,
Celje, poštni predal 13. — Poslani rokopisi
se ne vračajo. — Inserati: 65 × 1 mm Din 1:25.
Poštni čekovni račun št. 14.568 v Ljubljani.
Naročnina znaša: celoletno Din 40.—, pol-
letno Din 23.—, četrtno Din 12.— za Jugo-
slavijo, za inozemstvo četrtno Din 15.—.
Za dijake Din 8.— četrtno. — Podružnici
v Ljubljani, Cerkvena ulica št. 21. in v Mari-
boru Slomškov trg št. 16.